

L.J. ROSS

A SZENT SZIGET

RYAN FŐFELÜGYELŐ #1

GABO

1. FEJEZET

December 21.

ÓRÁKKAL KÉSŐBB LIZ MORGAN, AKI A NYAKÁT BEHÚZVA VÉDEKE-zett a decemberi kora reggel hidege ellen, kitartóan hívta a romok kapujából a kutyáját. Türelmetlenkedett, mert érezte, hogy hamarosan virrad. Szinte nem is lihegett, amikor felkapaszkodott a kövekhez. Békességgel töltötték el az ősrégi falak, amelyek egy kissé mintha megereszkedtek volna, amióta nyugalomba küldték őket. Akárcsak én, méltázott az asszony. Nem először gondolt rá, hogy a hajnali kutyasétáltatások már nem olvasztják le róla a súlyfelesleget, amely szép kényelmesen gyűlik a csípőjén.

Befordult egy sarkon, felkészülve a tengeri fagyos huzatra, és nem is kellett csalódnia. Megállt, háttal a kolostornak, és figyelte, hogyan bontja ki odaát a parton Bamburgh várát a sűrű kék ködből a napkelte. Bamburgh a romoktól délre magasodott a szikláján, és meleg, rozsdaszínű kövei most kezdtek felizzani a korai fényben. Mintha a reggel is tisztelgett volna a kastély előtt, amely rég elfeledett angol királyoknak volt az otthona. Liz szeme könnybe lábadt a hidegtől. Miközben hátrasimította halántékán már őszülő haját, szórakozottan borzolgatta a labrador csokoládébarna szőrét. A kutya ismerte az eljárást, és letelepedett a gazdája mellé, amíg az néma hallgatással hódolt a látványnak.

Néhány ráérős perc múltán Liz megfordult, és elindult a rommező peremén az otthon, a reggeli és a meleg zuhany

irányába. A szél huhogott a résekben, a falak mintha összesűgtak volna, miközben figyelték az asszonyt, és némán vártak valamire.

Nem kellett sokáig várniuk.

Liz párafelhőket fújva megkerülte a keskeny félszigetet, és követte a csaholva nekiiramodó kutyát.

Egyszer csak földbe gyökerezett a lába. Térde megrogygyant.

– Bruno!

Gépiesen visszahívta az állatot a felderítésből. Utána jött az iszony, savval és epével. Liz öklendezve visszatántorodott, a test öntudatlanul tagadta, amit a szem kénytelen volt elismerni. Görcsösen szedte a levegőt, hogy leküzdje a sokk első lökéshullámain, és megparancsolta magának, hogy ismét nézzen oda.

A lány, aki Lucy Mathieson volt valaha, meztelenül feküdt egy vaskos oltáron. A málló kőfalak megvédték a tengeri szél dühének nagyjától, és egyfajta ünnepélyességet kölcsönöztek a jelenetnek. A testet gondosan elhelyezték, karját kitárták, lábát szétterpesztették, hogy a halálban is megalázzák. Karján és torkán nagy véraláfutások csúfították el az élettelen bőrt. Ízléses legyezőbe fésült, hosszú, sötét haját, amely vértől volt csapzott a halántékán, átáztatta az éjszakai harmat. Egykor vidám búzakék szeme fehér hályog alól, vakon bámult az új hajnalba.

EGY HÁZBAN A FALU TÚLOLDALÁN RYAN BEDOBTA A NAPI ELSŐ KÁVÉT, és élvezte a koffein lüktetését az ereiben. Megint volt egy álmatlan éjszakája, amikor a hullámverést hallgatta, és azt kívánta, bár tudna felejteni. Odament a töltésútra nyíló

ablakhoz, és a fakeretnek döntötte magas testét. Szeme, amely ugyanolyan színű volt, mint a borús ég, a visszahúzódó tengert figyelte. Úgy egy óra múlva helyreáll az összeköttetés a szárazföld és a sziget között. Fények hunyorogtak a csatorna túlsópartján. Nem vigasztalta, hogy mások szemét kerüli az álom. Még öt perc, ígérte magának, és elindul futni, amit hetek óta halogat.

– Hát persze – dünnyögte a két halászhajót nézve, ahogy mennek vissza a kikötőbe.

Ablaka előtt vörös vércse csapott a sziklás partra. Ryan gondolatai visszatértek a munkához.

Most nem dolgozol, figyelmeztette egy sunyi hang. A northumberlandi kapitányság a közeljövőben nem tart igényt a szolgálataira. Elhúzta a száját, beletúrt bozontos, szénfekete hajába.

– Barmok! – mondta, de inkább magára volt dühös. Az osztályon azt javasolták, hogy vegyen ki legalább három hónap szabadságot. Mintha bizony ők tudnák, mi a legjobb neki.

Mintha bizony hagytak volna választást.

Homlokát a hideg ablaküvegnek támasztotta. Kiszakadni a munkából élete legokosabb húzása lehetett volna. Csak az volt a baj, hogy így túl sok ideje lett. A csöndnek pedig az a szokása, hogy olyan emlékeknek nyit ajtót, amelyeket jobb elfelejteni.

Fáradtan lecsúszó szemhéja azonnal felpattant, amikor zörgettek az ajtaján. Egy pillanatig azt hitte, csak a brutális macskajaj visszhangzik a fejében, ám a hang megismétlődött, ezúttal erősebben. Ellökte magát az ablaktól az ajtó irányába.

A zörgető türelmetlenkedett.

– Jövök már! – Fényesre csiszolt kiejtése élesebb lett, ha fölemelte a hangját. Az internátusi napok maradványa a magániskolából, ahol a választékos beszédet nemcsak elvárták, de meg is követelték az előírtas öltözködés és viselkedés mellé. Majdnem elmosolyodott, amikor meglátta alakját a folyosó tükrében.

Nem vagy illedelmes jelenség, Ryan, gondolta. Gyűrött pulóver, kifakult farmer, az állán borosta.

Maxwell Charles Finley-Ryan. Neki jobban tetszett a „csak Ryan”. Az élet elég bonyolult, nem kell még nevetéses nevekkal is komplikálni.

Babrált egy kicsit a zárakkal, és már fel is pattant az ajtó. Először nem tudta hova tenni a küszöbön didergő asszonyt. Jó ötvenes, ápolt, frufrusra vágott, rövid, hamvasszőke haj, jelenleg széltől kócos és nyirkos. Kissé reszkető kézzel markolta az anorákja gallérját. Mögötte sötétbarna labrador szűkölt.

Dawn? Jeannette? Mintha találkozott volna vele a falu valamelyik ajándékboltjában.

– Ó... – Igyekezett előkaparni magából a társasági modor minimumát, de az asszony belefojtotta a szót.

– Ott van fent a romok között! – hadarta. – Velem kell jönnie!

Ryan felvonta a szemöldökét, de aztán bekapcsolt az ösztön. Az asszony pupillája tűszúrásnyivá szűkült. A keze reszketett, és kapkodta a levegőt.

– Oké, nézze... Liz. – Felvillant benne az emlék, hogy ettől a nőtől vásárolt egy virágillatú gyertyát, ajándékba az anyjának. – De ne álljon már kint a hidegen.

– Nem, nem, *azonnal* jönnie kell! – Az asszony ugrott egyet, amikor Ryan gyengéden próbálta megfogni a karját.

– Segíteni fogok, de előbb be kell jönnie, és le kell ülnie.

Bevezette Lizt a rövid folyosón a nappali szobába, ahol kopott bőrdívány álldogált a barátságos kandalló mellett. Kár, hogy nem gyújtott be, ugyancsak kár, hogy nem tűntette el az éjszakai vörösbor másfél palackját, habár a nő kinézetéből ítélve Liz tudomást sem vett a környezetéről. A kutya utánuk baktatott, nem akarta magára hagyni a gazdáját.

– Nohát akkor! – Ryan leültette látogatóját a díványra. – Mi is történt? Valami baja esett?

– Nem, nem nekem! – Liz elgyötörten nézett rá. – Lucy az. Odafönt fekszik a kolostorban!

Kövér könnycseppek futottak le az arcán. Ryant émelegős iszonyat fogta el.

– Mi történt Lucyvel? – kérdezte fahangon.

– Nem tudom, de meghalt – hüppögte Liz tompán. – De hiszen én pesztráltam, amikor pici volt! Az anyja... uramisten, hogy mondjam el Helennek? – Behunyta a szemét, és amikor kinyitotta, a tekintete sötét volt a gyásztól. – Hiszen még kislány volt! Csak egy kislány! – Apró alakja belerázkódott a fuldokló zokogásba.

Ryan szíve elszorult. Úgy látszik, ahova ő megy, oda követi a halál is, füttyülve a kapitányság rendelkezéseire.

– Biztos ebben?

Liznek sikerült hevesen bólintania. – Meghalt.

Ryan hitt neki.

– Várjon itt – mormolta. Kisietett a telefonhoz a folyosóra, megkereste a parti őrség számát, és tárcsázott. A szigeten nem volt rendőrség.

Két kicsengés után felvették. – Alex? – Tudta, hogy az ügyeletes parti őrnek már egy órája bent kell lennie.

– Ja. Baj van? – érdeklődött az északiakra jellemzően dallamos, barátságos hang.

– Le kell zárniuk egy területet a kolostornál. Rajtam kívül senki sem léphet be.

– Micsoda? Nézze, nem lehet...

– Egy halott lány van odafent.

Zsongó csönd a vonal végén. Aztán Alex, halkabban:

– Ez biztos?

Ryan az asszonyra gondolt a benti szobában. Még mindig van remény, hogy Liz tévedett.

– Kerítse elő a helyi orvost, és szóljon neki, hogy várjon bennünket a kolostor bejáratánál. Ki fogjuk deríteni. – Nem hagyhatta, hogy az egész szomszédság ott bábmészködjön a tetthelyen. – A tudtom nélkül senki se mehet se be, se ki. Hozzanak szalagot a kordonhoz, és valamit a cipőjükre meg a ruhájukra. Kezelslábast, ha van. – Szünetet tartott, kinyitotta az ajtót, beleszaglászott a levegőbe. – Hozzanak ponyvát vagy műanyag fóliát is, úgy nézem, eső lesz. Megyek fel magukhoz, amilyen gyorsan tudok. Értesítse a rendőrséget a szárazföldön. Kérje a diszpécserőtől Gregsont, és szóljon nekik, hogy küldjenek ide egy csapatot.

Alex mély lélegzetet vett, mielőtt válaszolt. – Apám az orvos a szigeten, úgyhogy máris szólok neki. De hogy a rendőrség átkelhessen, az még egy óra. Izé, Ryan, akkor majd... – Félszegen köhécselt. – Nézze, én még sose csináltam ilyet.

Lindisfarne szigetén a parti őrségnek különleges felhatalmazása volt, hogy úgy járhasson el, mint egy készenléti egység, ám eddig ez kimerült komolytalan kocsmai pofozkodások érintettjeinek és azoknak a turistáknak a szétválasztásában, akik azon pattantak össze, hogy ki ment bele

a másik terepjárójába. A gyilkosság határozottan újdonságnak számított.

– Majd én átsegítem rajta. Öt perc, Alex, maximum tíz.

Letette a kagylót, visszatért a nappaliba. A küszöbön megállt egy pillanatra. A görnyedten gubbasztó Liz mintha tovább öregedett volna, és még a korábbinál is törekenyebbnek látszott. Szeme túl sötét volt fehér arcában, és a keze még mindig reszketett.

– Liz! – szólította meg gyengéden Ryan. Az asszony ugrott egyet. – Van valaki, akit felhívhatok? Hozhatok valamit? Esetleg egy pohár vizet?

– Seanra van szükségem. – Felmondta a számot.

Ryan telefonált Liz férjének, és elmagyarázta, mi a helyzet. Sean rögtöni aggodalmából arra következtethetett, hogy hamarosan ismét bezörgetnek hozzá. Azért az jó, hogy Liznek van valakije.

Most néhány percet azzal töltött, hogy fölvetett egy rövid tanúvallomást, mielőtt az asszony összeroppanna. Kisvártatva megérkezett Liz férje, és a házaspár távozott. Ryan nézte, ahogy elmennek, és azon mélézött, hogy Liz ösztönösen hozzá rohant, nem pedig a szeretett férjhez. Száját komoran összeszorítva felkapta a telefonját és a szerszámkészletet, amelyet a folyosói szekrényben tartott.

Úgy látszik, a három hónapos fizetett szabadságnak vége.

ÁTUGROTTA A LÁTOGATÓKNAK FENNTARTOTT KAPUT, ÉS NEKIRUGASZKODOTT MŰANYAGBA BURKOLT CIPŐJÉBEN A LEJTŐNEK. Az ő hosszú lábának semmi volt ez az emelkedő. Rögtön látta, hogy nem intézkedtek az illetéktelenek távol tartására. Hát ezt azonnal orvosolni kell. A parti örök nem voltak elég

gyorsak. Előhúzott egy tekercs sárga szalagot, nem foglalkozott azzal, miféle cinikus megfontolásból csomagolta be, amikor Lindisfarne-be költözött, csak elkordonozta a bejáratot és a kerítést.

– Egyelőre meg kell tennie – dünnyögte.

Körülnézett. Magányos helyen állt; a sziget épületeinek kilencven százalékát a falusiak házai tették ki; ezekhez járult még néhány elszórtan épült nyaraló a parton vagy a helység peremén. Ha elfordult, balra a falu szélét láthatta, jobbra az erőd felé nyújtózó kikötőt, a vár tövében a parti őrség barakkjával. Nem parkoltak gyanúsan közel autók, ember sem volt sehol, kivéve a lányt, aki őt várta.

Tekintete ide-oda járt, miközben elővigyázatosan lépkedett a falak között sarjadó mohos fűvön. Menet közben fényképezett – a helyszínelők is megcsinálják, de sose lehet tudni, mit nézünk el az első alkalommal. Nem voltak feltűnő lábnyomok a rom körül kitaposott ösvényen kívül, de Ryan azért óvatosan mozgott. Mivel semmi sem mutatta, hol keresse a tetemet, Liz leírását követte, és megacélozta magát, mert érezte, hogy közeledik a magas boltívek alatt. Azt az édeskés szagot semmivel sem lehetett összevetni.

Nem először látott halált. A zsigerei tiltakoztak, de nem lázadtak fel. Egy lányt, aki valamikor bájos volt, kiterítettek egy széles kőlapon. A combjait széttárták, és Ryan csak a hosszú tapasztalatának köszönhetően nézhette úgy, hogy nem kellett ocsmány kukkolónak éreznie magát. Fásultan megállapította, hogy az állatok már munkába vették, de a tetem állapotából ítélve a lány alig néhány órája halhatott meg. A teste merev volt, bár nem olyan kőkemény, mint Ryan néhány más esetében. Ha jól látta, csak nem-

rég állt be a hullamerevség. Minden szögből lefényképezte, utána átváltott panorámára, hogy a környezet is benne legyen.

Leengedte a gépet, és a szemöldökét ráncolta. A lány úgy feküdt ott, mint akit *beállítottak*. Csupasz karját kitárta, tenyere az égre nézett. A vérrel, amely összetapasztotta a haját a halántékán, megjelölték a homlokát és a tenyerét, vonalakat húztak a törzsén a mellétől a köldökéig. A haját mintha megfésülték volna, hogy szabályos keretbe foglalja az arcát. Ryan szaglászott, és megérezett valamit a kezdődő oszlás penetráns bűze mögött, valami gyógyfüveset, ami képtelen módon a curryre emlékeztette. Félretolta a gondolatot, ismét a lányt nézte. Nem az ütéstől halt meg, amelyet a fejére mértek. Amikor elővigyázatosan széles ívben megkerülte a halottat, felfedezte vékony nyakán a véraláfutások foltjait és arcbőre alatt a megpattant hajszálerek jelét. Ezt a lányt megfojtotta valaki, akinek nagy keze van.

A ruhák eltűntek.

– Óvatos vagy, mi? – dűnnyögte Ryan.

Egyfolytában maga köré figyelve visszahúzódott a bejárathoz, hogy ő vigyázzon a helyszínrre, amíg meg nem érkezik a parti őrség.

– De ráérnek – mondta az óráját nézve. *Mindjárt negyed hét!*

Még negyven perc, hogy a rendőrség átkelhessen a szigetre; ugyanennyi idő egy helikoptert iderendelni a légierő szárazföldi támaszpontjáról, vagy átkelőhajóval próbálkozni.

El kellett intéznie egy hívást, amelyet nem halogathatott tovább.

Előhúzta a telefonját, beleütögette a számot, és gépiesen kihúzta magát.

– Itt Gregson! – mordult bele a vonalba a főnöke, a Northumberland megyei rendőrség gyilkossági főosztályának parancsnoka.

– Itt Ryan, uram.

Tizedmásodpercnyi szünet.

– Örülök a jelentkezésének. Udvariasságból hív? Mert ha igen, ez udvariatlan időpont.

Ryan elengedte a füle mellett a kérdést. Arthur Gregson minden reggel pontosan hatkor leült az íróasztalához akkor is, ha cigány gyerekek potyogtak az égből. Rendfokozata ellenére még mindig elsőnek érkezett, és utolsónak távozott. Mivel a főnök láthatólag nem értesült a fejleményekről, Ryan azonnal a tárgyra tért.

– Mint tudja, uram, egy ideje Lindisfarne-en lakom. Körülbelül tizenöt perce jelentett be nálam egy bűntény egy asszony, ugyancsak lindisfarne-i lakos, aki elsőnek járt a tetthelyen. Intézkedő rendőr hiányában fölvettem az előzetes vallomást a szemtanútól, és előírás szerint értesítettem a parti őrséget, mivel a szigeten nincsen rendőrség. Azt tanácsoltam nekik, hogy vegyék fel a kapcsolatot a helyi hatóságokkal, személyesen magával.

– Bűntény? – Gregson sose volt a szavak embere.

– Igen, uram. Szükségesnek tartottam, hogy elmenjek a kolostor romjaihoz, és utasítani fogom a parti őrséget, hogy a lehető leghamarabb zárják le az összes bejáratot. Első látásra gyanús körülmények között elhalálozott, helyi lány, körülbelül húszéves. – A halottra gondolt, aki mögötte fekszik alig párméternyire, és keményebben folytatta: – Láthatólag gyilkosság, rituális felhangokkal.

Gregson alig hallhatóan sóhajtott a vonal másik végén. – Látom, teljesítette a kötelességét, Ryan. Küldöm Phillipset vagy MacKenzie-t.

– Uram, engedélyt kérek, hogy ismét fölvehessem a munkát, és vezethessem a nyomozást.

– Ki van zárva.

Ryan a fogát csikorgatta. Erre számított.

– Úgy érzem, kellően hosszú időt töltöttem betegszabadságon. – Erről nem bírt beszélni. Egykedvűséget parancsolt magára: – Tisztelettel emlékeztetném, hogy aktív tagja vagyok a helyi közösségnek – hazudta szemrebbenés nélkül, és a hosszú órákra gondolt, amikor az ágyból bámult ki az ablakon. – Ismerem a szigetet és a lakóit. Egyedi helyzetben vagyok a vizsgálathoz és a nyomozáshoz.

A kapitányságon Arthur Gregson hátradőlt az öblös børszékben – a felesége ajándéka volt az örökös hátfájás ellen – és dobolni kezdett munkásemberre valló, vaskos ujjával a kincstári bükkfa asztalon, amelyen akkurátus rendet tartott. Ryan az egyik legjobb embere volt, még nem is olyan régen valósággal pezsgett benne a szorgalom és az energia. Gregson tudta róla, hogy borotvaéles értelem dolgozik a mutatós homlokzat mögött, amelyet imádtak a lányok. Ryan gyorsan jutott fölfelé a létrán. Az extra iskoláztatás segített, hogy beékelhesse a lábát az ajtórésbe, de nem pótolhatta a tapasztalatot. El kellett ismernie, hogy Ryan keményen nekifeküdt a munkának, és saját erőből pótolta be a hiányt. Két éve Gregson személyesen nevezte ki főfelügyelővé.

Hat hónapja Ryan lehetetlen helyzetbe került, és nagy árat fizetett érte. Most az a kérdés, készen áll-e, hogy ismét

a nyeregbe szálljon. Gregson sietve átgondolta a pszichológusi jelentést, a protokollt és a papírmunkát.

– Járt ahhoz a tanácsadóhoz, akit az osztályon ajánlottak? Kivizsgáltatta magát a közelmúltban?

A hallgatás épp elég hosszú volt, hogy Gregson megkapja a választ.

– Hát.....

– Az istenit magának!

Ryan erősen próbálta fegyelmezni magát. Megint a lányra gondolt, aki holtan fekszik mögötte. – Mindkettőt elintézhetem.

Méretre csináltatott öltönyében, amely ugyanolyan színű volt, mint a díszegyenruhája, bozontos acélszürke hajával Gregson parancsoló jelenség volt, aki szónoklásban és intrikálásban is fölért a legjobb politikusokkal, de még nem kényelmesedett bele az íróasztali munkába annyira, hogy elfelejtse a járőrözést és a nyomozásba ölt éveket, mielőtt odaállhatott a kormányhoz. Elővigyázatos, pedáns ember volt, de nem félt az ösztöneire hallgatni.

– Ajánlom is. – Újabb szünet. – Igazolom, hogy a szabadságának vége, feltéve, ha kivizsgáltatja magát a házi orvosával, aki hivatalos beszámolót ír az egészségi állapotáról. Megnyugtatóna a lelkemet, ha keresne magának egy tanácsadót.

– A jelentésben ez javaslat volt, uram, nem követelmény.

Gregson elismerte, hogy ez igaz, és igyekezett nem izgulni miatta.

– Akkor vegye föl a munkát, azonnali hatállyal. – Habozott, aztán vállalta a kockázatot. – Maga vezeti a nyomozást. Állítsa össze a csapatát.

Ryan kimondhatatlanul megkönnyebbült, ám a hangja higgadt maradt. – Köszönöm. Legelsőnek Phillips. Szüksé-

gem lesz helyszínelőkre, őrökre és adatgyűjtőkre. – Körülnézett, felmérte a térség nagyságát, elemeit. – A helyszínelésben nincsenek különös elvárásaim, de Faulkner jó lenne.

– Phillipsnek én magam szólok, hogy riassza a halottkémekeket.

– Méltányolnám, ha a lehető leghosszabb ideig távol tarthatnánk a sajtót. Még nem volt alkalmam értesíteni a legközelebbi rokonokat.

– Délutánra legyen meg az előzetes közlemény, mert ezeknek a dolgoknak megvan az a szokásuk, hogy kiszivárognak. Rendszeres jelentéseket kérek. Ne okozzon csalódást.

– Megértettem.

– Egyébként isten hozta köztünk ismét.

Ryan a zsebébe csúsztotta a telefonját, mert közeledő lépéseket és fojtott beszédet hallott. Idegei megfeszültek, adrenalin lövellt be az ereibe, majd ismét elernyedte. Most fordult be a sarkon a parti őrség állomásfőnöke és a helyettese az ismerős vörös kabátban. Bólintott a két férfinak, fürkészve nézte őket. Alex, a rangidős hírességnek számított a helyiségben. Harminc körül járt, valamivel magasabbra nőtt száznyolcvan centiméternél, szőke haja, atlétatermete, barátságos arca népszerűvé tette női körökben. Jobban beillett volna szörfösnek, mint parti őrnek; Ryan naponta látta, amint kora este elkocog a háza mellett, és majdnem sikerült összeszedni magában a hajlandóságot arra, hogy kibújjon a szabadba, és csatlakozzon Alexhez.

Pete-nek, a helyettesnek fiatalos arca volt, pontosabban olyan arca, mint akinek nemrég mutált a hangja, és ezt azzal próbálja ellensúlyozni, hogy növeszt nagy keservesen egy kis kecskeszakállt. Körülbelül olyan magas volt, mint a felettese,

de vékonyabb, nyurgább. Világosbarna haja a sarkosra vágott szakálltól eltérően csapzottan ágaskodott, amiből Ryan azt a következtetést vonta le, hogy a fiú nemrég mászott ki az ágyból.

Az örök idegesnek látszottak.

– Mi a fene tartott ilyen sokáig?

– Elnézést a késésért, Ryan. – Alex bólintott, feltolta sűrű szőke hajára a napszemüvegét, és kezét nyújtott. – Ma reggel kissé hosszadalmas volt összekeresni a műanyag lepedőket.

Ryan kurtán kezét rázott vele, elengedte a füle mellett a gúnyolódást, és bólintott a hallgató Pete-nek.

Utána hátralépett, keményen ránézett az örökre. Menynyivel jobb lenne egy profi csapat! De hát azzal kell dolgoznia, amije van.

– Mindenekelőtt takarják le a cipőjüket és a ruhájukat. Hoztak kezeslábast?

– Hát...

Ryan némán káromkodott, és beletúrt a hátizsákjába. – Tessék – morogta. Két-két műanyag szemetes zsákot nyújtott feléjük, és megvárta, amíg felkötik a bakancsukra, úgy, hogy a farmerjük szárának a végét is eltakarja. – Egyelőre be kell érniünk ezzel. Most hozzanak fóliát, hogy beboríthassuk a helyszínt. Úgy látom, eső lesz.

Alex kételkedve sandított a bágyadt napfényben úszó, egyenletesen kék égre, de nem szólt.

– Jöjjenek.

Elindultak a látogatók ösvényén. A fólia csattogott a szélben. Amikor befordultak a kolostorba, Ryan figyelte az öröket, hogy mit szólnak a látványhoz. Elsőnek Pete borult ki. A hasát szorongatva elfordult, és kipakolta a reggelijét.

Ryan nem hibáztatta. Ez így hat az első pár alkalommal.

Alex férfiasan hátra vágta Pete-et, ám a zöldes árnyalatból ítélve, amely átsejlett naptól cserzett barnaságán, csak önmagát próbálta egyben tartani.

– Jézusom! – Megtörölte a száját. – Jézusom!

– Jézusnak semmi köze ehhez – dünnyögte Ryan, közben is Alexet figyelve. Százszor látott már ilyen arcot, amelyben fölismerte az iszonyodó igézetet. Meredt szemmel bámulta a holttestet, és görcsösen nyeldekelt. Ryan eléje állt, hogy ne Lucy-t nézze, hanem őt.

– Verjenek föl sátrat a halott körül – mondta. El kellett érnie, hogy a másik férfi csak őrá figyeljen. Az égre pillantott, amely kezdett felhősödni.

– Lucynek hívták – vágott közbe indulatosan Alex.

Ryan értetlenül elhallgatott, aztán bólintott. – Igaza van. Tehát a területet *Lucy* körül le kell zárni. Tíz méteres körben. Jön az eső.

Közösen kitértek egy széles kört, beborították fóliával, barkácsoltak hozzá tetőt, azt is lefedték műanyag lepedővel. Ryan észrevette, hogy mire végeztek a munkával, mindkét férfi nehezen zihált. Örült, amiért sikerült megúsniuk, hogy a helyszín elszennyeződjön. Ha hányniuk kell, csinálják másutt. Az örök a munkájukra összpontosítottak, és egy szót sem szóltak, amíg Pete remegő hangja meg nem törte a csendet.

– Nem lehetne betakarni? Muszáj így feküdnie meztenül? – Ryan megfordult, és ránézett a fiatalemberre, aki alig nőtt ki a kamaszkorból, és szomorú volt a tekintete. Ám nem lágyulhatott el.

– Ez gyilkossági helyszín, Pete. Teljesítette a készenléti kiképzést?

– Igen, de...

– Akkor tudnia kell, hogy a tethelyen tilos változtatni a helyszínelők érkezése előtt.

– Mert csak... – Pete szeme könnybe lábadt. – Semmi. Nem érdekes.

Munka végeztével Pete átment a sátorból a templom végéhez.

– Nehéz ez neki – szólalt meg Alex, a helyettesét figyelve, aki nehezen bírta megőrizni az önuralmát. – Iskolatársak voltak Lucyvel. Mi mind ismertük, de ők együtt nőttek fel.

Ryan csak annyit válaszolt, hogy aha, és eltárolta az adatot későbbi felhasználásra. Most sürgősebb dolgai voltak.

– Őriznie kell a bejáratot. Másutt is bejuthatnak látogatók?

Alex a fejét rázta. – Ez az egyetlen út a félszigetre. A szerzetesek eleve így építették, védekezésből. – A tengerre mutatott a kőfal hézagaiban. – Ide csak az jutna be, aki megmáshná azokat a sziklákat.

Ryan arra fordult, amerre Alex mutatott, és meglátta a szakadékot, amely a partig ért. Deszkakerítés védte tőle a látogatókat. Bólintott. Egyelőre elég.

– Küldje le Pete-et, hogy őrizze a kaput. Ki kell szelőztetnie a fejét. Szükségem van minden névre, és hogy mikor mentek ki-be. Tessék. – Kis palack vizet húzott elő a hátizsákjából. – Ezt adja oda neki.

Alex komolyan bólintott. Kezdett megváltozni a véleménye erről az emberről, akit nagyképűnek tartott. Oda ment Pete-hez, aki lelkesen bólogatott, noha még mindig zihált. Sarkon fordult, és félig-meddig lerohant a lejtőn a kapuhoz.

– Pete jó gyerek – vette a védelmébe Alex a helyettesét. – Csak nagyon, de nagyon régen nem történt ilyen a szigeten. Az én életemben biztosan nem.

– A világban most is egymást ölik az emberek.

– Persze, de Lindisfarne, az egy szent hely. – Alex szomorúan ingatta a fejét. – Olyan, mintha templomban ölnének meg valakit.

Miközben Alex leindult Pete-hez, Ryan visszafordult Lucyhez, és némán bocsánatot kért tőle. Könnyebb helyszínelni, ha az ember tartja a lépés távolságot, igyekszik kizárni a munkából a személyességet. Ha elkezdene elmélkedni a barna hajú, szép kék szemű Lucyn, aki hazajött a karácsonyi szünetre, meg a karácsonyokon, amelyeket Lucy nem élhet meg többé, akkor nem biztos, hogy képes lenne tenni a dolgát.

Állt komoran, magasan, megközelíthetetlenül, olyan mozdulatlanul, akár a kövek. Ez *nagyon is* személyes ügy. Lehet, hogy még csak két hónapja lakik a szigeten, de az olyanok, mint Liz, megbíznak benne, hogy teszi, ami a kötelessége. Azt mondta az asszonynak, hogy ő majd a végére jár Lucy ügyének, és ezt is fogja tenni. A szigetlakók talán öntudatlanul otthont és menedéket adtak neki, amikor szüksége volt rájuk. Tartozik nekik.

Egyébként is, gondolta, miközben összedörgölte elgémberedett kezét, meg kell védenie őket valakitől, aki közülük való. A halottkém úgyszólván bizonyosan arra jut majd, hogy Lucy Mathiesont az után ölték meg az éjszaka, hogy a dagály elvágta őket a szárazföldtől, vagyis az egyik lindisfarne-i kezéhez vér tapad.

Ismét megnézte az órát. Még tizenöt perc, és megnyitják a töltésutat.

– Alex! – kiáltotta vissza magához a fázósan toporgó férfit. – Küldjön le két embert a partra, hogy őrizzék a töltest. Állítsanak fel torlaszt. Az út le van zárva mindenki előtt, kivéve a szigetlakókat vagy a célforgalmat!

– Ryan, ezt nem tehetjük. Maga is tudja, hogy ma rengeteg turista várható. – Alex sértődött képet vágott. – Különböben sincs hozzá emberünk. Pete-et odaállítottam a látogatók bejáratához, és, na, szóval, még nem sikerült utolérnem Rob Fowlert. Éjszakás volt. Mark útban van. – Elhadarta önkénteseinek rövid névsorát.

– Mi olyan különös a mai napban? – Ryan vállalt vont. – Mert mindjárt itt a karácsony?

Alex úgy nézett rá, mintha egy második fejet növesztett volna. – Hát persze, a karácsony mindig forgalmas Lindisfarne-en, de ma huszonegyedik van.

Ryan fejben végigpörgette a naptárt, de semmire sem jutott.

– A téli napforduló – segítette ki Alex olyan arccal, amelyre rá volt írva: „ostoba jöttment”.

– Oké – mondta Ryan fapofával.

Alex áthelyezte a testsúlyát a másik lábára, és pedagógushangra váltott. – Az évnek ez az a napja, amikor az újpogányok összegyűlnek, hogy megünnepeljék a hosszabb nappalokat és a rövidebb éjszakákat. Lényegében összejönnek a parton, gyűjtenek pár máglyát, eldalolnak pár nótát, és pecsenyét sütnek.

Ryan nem tartotta magát vallásosnak. Túl sokat látott abból, mire képes az egyik ember a másikkal, hogy hihessen egy olyan istenben, aki ezt eltűri. Ám ha valakik pogózni szeretnének, és mellé leszopnák magukat, azzal senkinek sem ártanak. Hacsak ki nem találja valamelyik, hogy a kel-

leténél egy lépéssel messzebb megy a jelképes áldozatban, tette hozzá, és a lányra gondolt, aki mögötte feküdt egy kőlapon.

– Mit szól hozzá a lakosság? – kérdezte.

– Az idősebbek általában keresztények, de mivel a panziók és az ajándékboltok jobbára az övék, csak mosolyognak udvariasan, és rendesen keresnek rajtuk. Mi többiek meg le se szarjuk. – Sokatmondóan vállat vont.

Ryan töprengett egy pillanatig.

– Hát a lelkész? – A szigeti templom tornyát nézte, amely alig magasodott a községi háztetők fölé. A temető vége összeért a romok szélével.

– Mike? – Alex felkacagott. – Imádja! Minden év egy új alkalom, hogy az igét hirdesse, és próbáljon megtéríteni pár hitlent!

Ryan hallgatott, elraktározta magában a hallottakat. Mindez érdekes, de nem változtat azon a tényen, hogy a turisták csörtető csordája az utolsó, amire szükségük van.

– Ha ekkora tömegű látogató várható, éppen ezért nem léphetnek be a szigetre. Gondolkozzon! – fojtotta bele a másik férfiba a tiltakozást. – Olyannak kell lennie, aki már itt van.

Alex arca elsötétedett. – Ez már változtat a dolgok állásán, de az ittenieknek akkor sem fog tetszeni.

– Még sokkal kevésbé tetszik majd nekik, hogy az egyik szomszédjukat brutálisan meggyilkolták. – Ryan elutasított mindenféle kompromisszumot. – Keresse meg Fowlert és Markot, a saját két kezével vonszolja ki őket az ágyból, ha kell, de vigye le őket a partra, az istenit! Kérem a nevet és a rendszámot az összes kocsinál, ami bejön vagy kimegy!

Elhallgatott, mert eszébe jutott Liz.

– Mark, az Mark Bowers?

Alex bólintott. – Heti egy-két napon önkénteskedik a parti őrsegnél. Egyébként a helytörténeti múzeumot meg az ajándékboltot vezeti, és történeti idegenvezetéseket tart.

– Közölnie kell vele, hogy a múzeum a mai napon zárva tart. Ma nem lesznek látogatók. Azt is mondja meg neki, hogy ne nyaggassa Liz Morgant. Nem megy be dolgozni.

Alex borús tekintettel bólintott, azzal elment.

Ryan elégedett volt, hogy beindította a gépezetet. Úgy döntött, hogy felhívja Gregson titkárnőjét, és üzenetet hagy. Tudta, hogy ez gyávaság, de nem volt kedve azon vitatkozni, mi az előnye és mi a hátránya annak, ha egy egész szigetet lezárnak a nagyközönség elől. Itt nincs helye vitának.